

Сёлета святкуем тры важныя юбілей: 45-годдзе святарскіх пасвячэнняў біскупа Гродзенскага Аляксандра Кашкевіча, 30-годдзе яго біскупскага служэння і 30-годдзе існавання дыяцэзіі. Пра важныя даты расказвае віноўнік урачыстасцей. У маі месяцы Яго Эксцэленцыя біскуп Аляксандр Кашкевіч адзначае 45-гадовы юбілей святарства. І хоць наш будучы ардынарый ішоў шляхам наслідавання Хрысту з малых гадоў, прыняцце рашэння аб службе на ніве Пана было такім жа разважлівым, як і цалкам яго місія ў Касцёле. † **Выспяванне біскупа Аляксандра як святара адбывалася ў Літве, і з гэтым перыядам у яго звязаны замілавальныя ўспаміны.**

Мне вельмі пашанцавала нарадзіцца і вырасці ў веруючай сям'і. І мае бацькі, і сваякі, і ўсе жыхары ваколіцы былі католікамі. У нашым доме практыкавалі штодзённую супольную малітву, у маі разам адгаворвалі альбо спявалі літанію да Маці Божай. Магу сказаць пра сябе, што я рос і выходзіўся ў асяроддзі, прасякнутым верай і рэлігійнымі практыкамі. Гэты клімат прастай, традыцыйнай народнай набожнасці ўспрымаўся як нешта натуральнае, і я нават не мог уявіць, што хтосьці можа жыць інакш.

Акрамя бацькоў, прыкладам веры для мяне быў пробашч роднай парафіі Эйшышкі, а таксама іншыя святары, якіх я ведаў. З удзячнасцю ў сэрцы ўзгадваю таксама семінарыста, які праходзіў практыку ў нашай парафіі, і свецкую жанчыну з Францішканскага ордэна свецкіх, што рыхтавала мяне разам з іншымі дзецьмі з парафіі да Першай св. Камуніі.

Вельмі люблю словы св. Яна Паўла II пра тое, што пакліканне да святарства – гэта дар і таямніца. Напэўна, ніхто са святароў не змог бы адказаць на пытанне, чаму ён абраў менавіта такія жыццёвыя шляхі. Відаць, Бог любіць дзейнічаць стрымана і далікатна. Памятаю, што ў падлеткавым узросце, хоць і не быў міністрантам, мне падабалася назіраць за ксяндзам пробашчам: як ён адпраўляў св. Імшу, прапаведаваў, спавядаў, цэлебраваў іншыя набажэнствы і сакраманты. Менавіта так – павольна і незаўважна – ува мне нараджалася і з цягам часу мацнела жаданне служыць Богу. У 10-ым класе сярэдняй школы я ўжо быў упэўнены, што хачу стаць святаром. Але да святарства быў яшчэ доўгі шлях: спачатку трэба было прайсці асноўную вайсковую службу, потым крыху папрацаваць, і толькі пазней я змог паступіць у семінарыю ў Каўнасе, каб пасля заканчэння вучобы атрымаць святарскае пасвячэнне.

Тройчы цудоўна!

Аўтар: Ангеліна Марцішэўская
16.05.2021 00:00

